

'bij de levering van het effect wist dat dit afkomstig was van Lippmann-Rosenthal' – die levering was door de afdeling beschouwd als onderdeel van het 'regelmatig beursverkeer'. Niet aldus de Amsterdamse Kamer. Zij overwoog met betrekking tot de firma van der Werff en Hubrecht,

'dat het enkele feit van deze rechtstreekse verkrijging van die notoire Duitse rooifinstantie aantoonde dat zij bij de verkrijging van het effect niet te goeder trouw is geweest, aangezien zij . . . rekening heeft moeten houden met de meer dan normale kans dat het bezit van dat effect inderdaad voor de eigenaar [door roof] verloren was gegaan.'

De uitspraak luidde dat de Amsterdamse die het aandeel no. 587 van de Houthandel v. h. Willem Pont had verkocht, binnen veertien dagen aan de bewindvoerder over dr. Franks vermogen òf een tweede aandeel-Pont moest leveren òf hem een bedrag moest betalen, gelijk staande aan de waarde van dat effect, 'berekend naar de koers van heden', en dat zij hem bovendien f 349 moest vergoeden aan gedeerde dividenden èn zijn proceskosten, 'tot heden begroot op f 200'¹ – daarentegen moest de bewindvoerder aan de Amsterdamse zijn op het betrokken aandeel betrekking hebbende vordering op de boedel van de LVVS afstaan en haar de 55 % van die vordering betalen die hij inmiddels had ontvangen.

Aldus de betrokken Amsterdamse Kamer op 19 mei '52.

Dit was een uitspraak van fundamentele betekenis. Het was Lippmann-Rosenthal geweest die de geroofde Joodse effecten had laten verkopen, welnu: wie via de hoekman van Lippmann-Rosenthal had gekocht (de 'korte ketting') was niet te goeder trouw geweest maar als de effecten vele malen waren doorverkocht (de 'lange ketting'), dan mochten nu de Joodse rechthebbenden die niet in de eigendom daarvan waren hersteld, aannemen dat zij met succes een vordering tot schadevergoeding zouden kunnen instellen tegen diegenen die de effecten in eerste instantie hadden geleverd: bepaalde commissarissen in effecten. Dat betekende dat talrijke commissarissen die zich in de eerste maanden van '42 met transacties met Lippmann-Rosenthal hadden ingelaten, failliet dreigden te gaan. Zeker, zij zouden allen een vordering krijgen op de boedel van de LVVS maar er stond toen nog niet vast of in die boedel de tegenwaarde zou worden gestort van de ruim f 30 mln aan Duitse schatkistpromessen die de Nederlandse Bank tijdens de bezetting had laten kopen.

De Vereniging voor de Effectenhandel bracht het zwaarst mogelijke

¹ Uitspraak d.d. 19 mei 1952, a.v., p. 529 e.v.